

og saglig og konstruktiv debat, en debat her og en debat med interesseorganisationer og de mange aktører, en debat om fremtidens voksen- og efteruddannelsessystem.

Forhandling

Aage Frandsen (SF):

Bortset fra, at jeg kunne forstå en erkendelse af, at det har skabt lidt turbulens, når man laver tingene om, så var det sådan set meget godt ifølge de to ministres opfattelse. Der var nogle problemer her og der på baggrund af finanslovsindgrebet, men ellers var det godt nok.

Jeg vil godt sige, at vi ikke så meget tror på, at det kan lade sig gøre at lave en hel masse om i det her år, men alligevel mener vi, at det er værd at appellere til, at man gør det alligevel. Men det afgørende er med hensyn til fremtiden. Vi er også imod at lave hovsaløsninger, som man har gjort – ikke mindst i december måned – og derfor synes jeg også, at det er vigtigt at planlægge det allerede nu.

Når det drejer sig om de unge, så er det interessant at høre, at man sådan har en forestilling om, at unge skal være i nogle bestemte bokse, og jeg venter meget at høre på, hvad Venstre f.eks. siger bagefter om det dér med, at de unge skal være i nogle bokse, for når det drejer sig om produktionsskoler, så er det nemlig en erkendelse af, at unge ikke er ens.

I den forbindelse mener jeg, det er vigtigt at se på, hvad det er, produktionsskolerne har kunnet gøre, hvad de har gjort, hvad deres særegne kendetegn var, i stedet for at sige, at nu løser vi problemerne ved, at man har lavet en masse godt på erhvervsskolerne, som måske har virkning om nogle år.

Jeg synes også, det kan blive interessant at høre, hvad de ordførere nu siger, der plejer at inddrage f.eks. OECD-rapporter, hver gang de siger noget negativt om det danske uddannelsessystem. Når man tidligere skulle fortælle noget om, hvad Danmark uddannelsespolitisk har bidraget med, ja, så var det højskoletanken, folkeoplysningen, heldøgnskolen. Det var noget unikt, som Danmark havde været med til at sætte i værk, og som andre lande kunne lære af.

Hvad er det nu, OECD siger om os? Ja, det er i virkeligheden, at produktionsskolerne er noget unikt. Det er noget, man kan lære af. Den seneste rapport fra februar måned siger det. Det er åbenbart ikke noget, regeringen synes er in-

teressant. Endelig bliver den rost. Men det er selvfølgelig ubehageligt at blive rost for noget godt, når man nu er ved at lave noget skidt med det.

Jeg vil godt tage et par citater fra den rapport, som OECD kom med:

»Hvis de bliver rigtigt implementeret, har de, som vi netop har set i tilfældet med produktionsskolerne, potentiale til at få mange mennesker, som aldrig troede, at de ville have noget ud af uddannelse, højt motiveret til at få så meget ud af det, som det er muligt. De kan hjælpe mange mennesker, som simpelt hen ikke ville kunne lære mere med mere konventionelle metoder, til at lære en del hurtigere.«

Et andet sted:

»Den slags inspirerende pædagogik, vi så på produktionsskolerne og på Aalborg Universitetscenter, bør i fremtiden være normen i hele uddannelsessystemet.«

Produktionsskolerne omtales også, vil jeg fremhæve, som »den mest spændende institution, vi så i Danmark«.

Det vil sige, at der er et sted, hvor man udefra siger, at det er fantastisk, det er unikt, det er godt. Hvad siger regeringen? Den skærer ned.

Så går jeg videre til daghøjskolerne, hvor jeg vil sige, at det er da meget muligt, at antallet var for stort. Men den dér firkantede måde med at sige, at nu har vi et tal, og så går vi frem efter det, vil jeg kalde ren økonomisme, styret alene af økonomi. Og hvis virkeligheden viser sig at være anderledes, optræder man fuldstændig argumentresistent og siger: Jamen tallet skal være det.

Vi ville gerne have været med til at regulere, vi ville gerne have været med til at styre, men ikke til den form for kommandøkonomi eller Sovjetøkonomi, som man har her, hvor man siger: Her er en kvote – færdigt arbejde. I stedet skulle man gå kvalitativt ind og sige: Hvad er der brug for? Hvordan kan vi styre det?

Det forudsætter så også, at ministerierne går ind og sørger for, at det, som er det kvalitativt fastlagte, bliver meldt ordentligt ud, og at man ikke venter eller overhovedet aldrig udsender vejledninger og den slags ting.

Når det drejer sig om AMU-centre, er det selvfølgelig rigtigt, at kommunerne kan købe pladser, men de køber ikke, for kommunerne har ikke lagt penge til side til at købe. Det er igen udtryk for, at det, regeringen og dens støt-partier omkring finansloven gjorde, var, at man traf en hovsabslutning uden at tage hen-